

Վ Ճ Ի Ռ

ՀԱՆՈՒՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

20.03.2013թ.

ք.Երևան

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՎԱՐՉԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԸ
ՀԵՏԵՎՅԱԼ ԿԱԶՄՈՎ

Նախագահող դատավոր
քարտուղարությամբ՝
մասնակցությամբ՝
հայցվոր

Կ. Ավետիսյան,
Լ. Սարգսյանի,

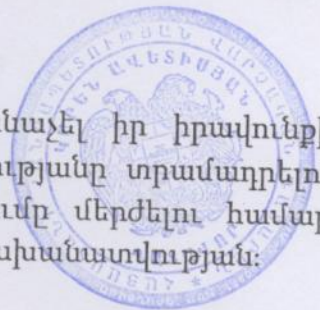
<Ինֆորմացիայի ազատության
կենտրոն> ՀԿ-ի,
(ներկայացուցիչ՝ Կ. Մեծլույսյան),

դռնբաց դատական նիստում քննելով վարչական գործն ըստ հայցի <Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն> հասարակական կազմակերպության (այսուհետ՝ նաև Կազմակերպության) ընդդեմ ՀՀ ֆինանսների նախարարության, ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի ղեկավար Արմեն Շահնազարյանի, ՀՀ ֆինանսների նախարարության լիցենզավորման գործակալության պետ Կարեն Թամազյանի, ՀՀ ֆինանսների նախարարության ֆինանսական վերահսկողության տեսչության պետ Սոնա Ղարիբյանի՝ իրավունքի խախտման փաստը ճանաչելու, տեղեկատվություն տրամադրելուն պարտավորեցնելու և վարչական պատասխանատվության ենթարկելու պահանջների մասին,

Պ Ա Ր Զ Ե Ց

1. Գործի դատավարական նախապատմությունը:

Դիմելով դատարան՝ Կազմակերպությունը պահանջել է ճանաչել իր իրավունքի խախտման փաստը, պարտավորեցնել ՀՀ ֆինանսների նախարարությանը տրամադրելու պահանջվող տեղեկատվությունը և տեղեկությունների տրամադրումը մերժելու համար պատասխանող պաշտոնատար անձանց ենթարկել վարչական պատասխանատվության:

ՀՀ վարչական դատարանի 2012 թվականի հուլիսի 31-ի որոշմամբ հայցադիմու ընդունվել է վարույթ, հրավիրվել և անցկացվել է նախնական դատական նիստ, իսկ 20 թվականի նոյեմբերի 14-ի որոշմամբ գործը նշանակվել է դատաքննության:

2. Հայցվորի իրավական դիրքորոշումը:

Կազմակերպությունը 2012 թվականի մայիսի 29-ին թիվ 173-ի3 և թիվ 173-ի4 համարվ գրություններով տեղեկատվություն ստանալու հարցումներ է ուղարկել ՀՀ ֆինանսների նախարարության լիցենզավորման գործակալության պետին և ՀՀ ֆինանսների նախարարության վերահսկողության տեսչության պետին: Նշված հարցումներով առաջադրված հարցերի մի մասին պատասխան է տրվել պատասխանողի 2012 թվականի հունիսի 15-ի թիվ 1.1/1.5/7975-12 գրությամբ: Առաջին հարցումների թերի պատասխանը ստանալաց հետո՝ 2012 թվականի հունիսի 23-ի թիվ 174-ի8 և թիվ 174-ի9 հարցումներով կենտրոնը կրկին դիմել է հետևյալ հարցումներով. <... Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոնը խնդրել է պարզաստորում ստացած աշխատակիցների մասին տեղեկություն ըստ հաստիքների, այսինքն ոչ անվանական: Բացի այդ, ՀՀ Քաղաքացիական ծառայության խորհրդի գրության համաձայն՝ քաղաքացիական ծառայողների ստացած պարզաստորումների արժեքի մասին տեղեկատվության տրամադրման սահմանափակումներ չկան: Վերոնշյալ 2 պայմանների համակցությունը ցույց է տալիս, որ խնդրվող տեղեկությունը չի վերաբերում անհատական քաղաքացիական ծառայողի անձնական կյանքի անձեռնմխելիությանը: (...) ևս մեկ անգամ խնդրում ենք տրամադրել բաց թողնված վերոհիշյալ տեղեկությունները:>:

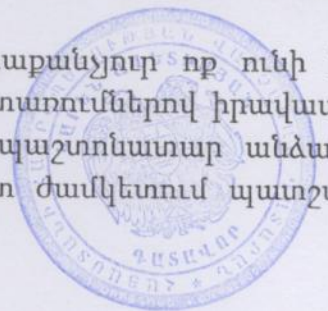
Նշված հարցմանն ի պատասխան՝ ստացվել է պատասխանողի 2012 թվականի հուլիսի 03-ի թիվ 1.1/1.5/8876-12 գրությունը, որով, հղում կատարելով ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 7-րդ հոդվածի 7-րդ մասին, 134-րդ և 136-րդ հոդվածներին, <Քաղաքացիական ծառայության մասին> ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 2-րդ մասին և 2-րդ հոդվածի 11-րդ կետին, <Տեղեկատվության ազատության մասին> ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասի 2-րդ կետին, մերժվել է հարցումների 2-րդ կետով նախատեսված տեղեկատվության տրամադրման այն պատճառաբանությամբ, որ դա աշխատողի անձնական տվյալի վերաբերյալ տեղեկատվություն է:

Փաստորեն, չի տրամադրվել տեղեկությունն այն մասին, թե 2011 թվականին լիցենզավորման գործակալության և ֆինանսական վերահսկողության տեսչության աշխատակիցներն ըստ հաստիքների որքան գումարով են պարզաստորվել:

ՀՀ քաղաքացիական ծառայության խորհրդի աշխատակազմի ղեկավարի 2012 թվականի հունիսի 13-ի գրությամբ հայտնվել է, որ քաղաքացիական ծառայողների պարզաստորողների բնույթի, չափի, արժեքի վերաբերյալ տեղեկատվության տրամադրման սահմանափակումներ քաղաքացիական ծառայության մասին ՀՀ օրենսդրությամբ, նախատեսված չէ:

ՀՀ Սահմանադրության 27-րդ հոդվածի 2-րդ պարբերության համաձայն՝ յուրաքանչյուր ոք ունի խոսքի ազատության իրավունք, ներառյալ տեղեկություններ և գաղափարներ փնտրելու, ստանալու, տարածելու ազատությունը, տեղեկատվության ցանկացած միջոցով անկախ պետական սահմաններից:

ՀՀ Սահմանադրության 27.1-րդ հոդվածի համաձայն՝ յուրաքանչյուր ոք ունի իր անձնական կամ հասարակական շահերի պաշտպանության նկատմամբ իրավասու պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմիններին և պաշտոնատար անձանց դիմումներ կամ առաջարկություններ ներկայացնելու և ողջամիտ ժամկետում պատշաճ պատասխան ստանալու իրավունք:

Սահմանադրությամբ երաշխավորված վերը նշված իրավունքներն առարկայանում և նաև <Տեղեկատվության ազատության մասին> ՀՀ օրենքում, որի 1-ին հոդվածի 2-րդ մաս համաձայն՝ սույն օրենքի գործողությունը տարածվում է հանրային նշանակություն կազմակերպությունների և դրանց պաշտոնատար անձանց վրա: Նույն օրենքի 3-րդ հոդված համաձայն՝ տեղեկատվություն տնօրինող են տեղեկություններ ունեցող պետական հիմնարկները դրանց պաշտոնատար անձինք:

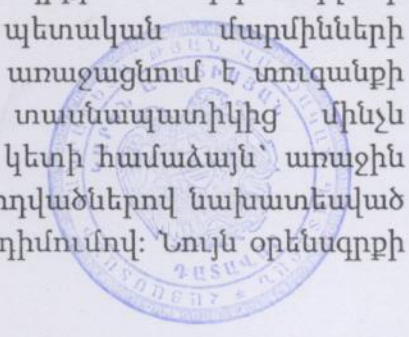
Համաձայն <Տեղեկատվության ազատության մասին> ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 1-ի մասի՝ յուրաքանչյուր անձ իրավունք ունի ծանոթանալու իր փնտրած տեղեկությունը (կամ դա ստանալու նպատակով օրենքով սահմանված կարգով հարցմամբ դիմելու տեղեկատվություն տնօրինողին և ստանալու այդ տեղեկությունը: Նույն օրենքի 9-րդ հոդվածի 7-րդ մասի 1-ին և 2-րդ կետերի համաձայն՝ հայցվող տեղեկատվությունը պետք է տրամադրվի 5-օրյա ժամկետում, իսկ 3-րդ կետի համաձայն՝ եթե գրավոր հարցման մեջ նշված տեղեկությունը տրամադրելու համար անհրաժեշտ է կատարել լրացուցիչ աշխատանք, ապա այդ տեղեկությունը դիմողին է տրվում դիմումն ստանալուց հետո՝ 30-օրյա ժամկետում, որի մասին հարցումն ստանալուց հետո 5-օրյա ժամկետում, գրավոր տեղեկացվում է դիմողին՝ նշելով հետաձգման պատճառները և տեղեկությունը տրամադրելու վերջնական ժամկետը:

Ակնհայտ է, որ պատասխանողը տեղեկատվություն տնօրինող է, սակայն ի խախտումն Սահմանադրությամբ ու օրենքներով երաշխավորված հայցվորի իրավունքների ու պատասխանողի պարտականության, չի տրամադրել 2012 թվականի մայիսի 29-ի և 2012 թվականի հունիսի 23-ի հարցումների 2 կետերով պահանջվող տեղեկատվությունն այն մասին, թե աշխատակիցներից ովքեր են պարզաստրվել (ըստ հաստիքների) և ինչքա՞ն գումարով:

2012 թվականի հուլիսի 03-ի գրությամբ տեղեկատվության տրամադրման մերժումը (ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 7-րդ հոդվածի 7-րդ մասին, 134-րդ և 136-րդ հոդվածներին, <Քաղաքացիական ծառայության մասին> ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 2-րդ մասին ու 2-րդ հոդվածի 11-րդ կետին, <Տեղեկատվության ազատության մասին> ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասի 2-րդ կետին հղում կատարելով)՝ ևս անհիմն է, քանի որ տեղեկատվությունը պահանջվել է ըստ աշխատողների հաստիքների, այլ ոչ թե՝ անուն ազգանունների, բացի այդ, աշխատողին տրամադրված պարզևր կամ պարզևավճարի չափը ոչ ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 1-ին մասով սահմանված աշխատանքային հարաբերությունների հետ կապված և որոշակի աշխատողին վերաբերող գործատուին անհրաժեշտ տեղեկություններ են (աշխատողի անձնական տվյալ) և ոչ էլ 199-րդ հոդվածով սահմանված՝ աշխատողի աշխատավարձի և աշխատանքի այլ պայմանների վերաբերյալ տվյալ:

Այս հարցին անդրադարձել է նաև վարչական վերաքննիչ դատարանն իր 2011 թվականի նոյեմբերի 07-ի որոշմամբ (թիվ ՎՂ/0480/05/10 վարչական գործ), որի հիմնավորումները ՀՀ դատական օրենսգրքի 15-րդ հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝ կարելի է վկայակոչել որպես իրավական փաստարկ:

Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 189.7-րդ հոդվածի համաձայն՝ օրենքով նախատեսված տեղեկությունը պետական մարմինների պաշտոնատար անձանց կողմից ապօրինաբար չտրամադրելը առաջացնում է տուգանքի նշանակում՝ սահմանված նվազագույն աշխատավարձի տասնապատիկից մինչև հիսնապատիկի չափով: Նույն օրենսգրքի 223-րդ հոդվածի 2-րդ կետի համաձայն՝ առաջին ատյանի դատարանները քննում են սույն օրենսգրքի 189.7-րդ հոդվածներով նախատեսված դեպքերում՝ ֆիզիկական կամ իրավաբանական անձանց հայցադիմումով: Նույն օրենսգրքի

254-րդ հոդվածի վերջին պարբերության համաձայն՝ արձանագրություն չի կազմվում սու օրենսգրքի 189.7-րդ հոդվածով նախատեսված դեպքերում:

ՀՀ վարչական դատավարության օրենսգրքի 26-րդ գլխում ներառված 151-րդ հոդված համաձայն՝ վարչական պատասխանատվության ենթարկելու մասին գործերը հարուցվում են Հայաստանի Հանրապետության վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ օրենսգրքի 223-րդ հոդվածով նախատեսված անձանց հայցադիմումով:

Պատասխանողներ ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի ղեկավար Արմեն Շահնազարյանը, ՀՀ ֆինանսների նախարարության լիցենզավորման գործակալության պետ Կարեն Թամազյանը և ՀՀ ֆինանսների նախարարության վերահսկողության տեսչության պետ Սոնա Ղարիբյանը, լինելով պետական մարմնի պաշտոնատար անձինք, պահանջվող տեղեկատվությունը չեն տրամադրել, ուստի ենթակա են վարչական պատասխանատվության:

Դատաքննության ընթացքում հայցվորի ներկայացուցիչը խնդրեց հիմք ընդունել հայցադիմումում վկայակոչված փաստարկները և հայցը բավարարել՝ միաժամանակ խնդրելով քննարկել նաև դատական ծախսերի փոխհատուցման հարցը՝ դատարան ներկայացված ծառայությունների մատուցման պայմանագրի հիման վրա:

3. Պատասխանողի իրավական դիրքորոշումը:

Պատասխանող ՀՀ ֆինանսների նախարարությունը ներկայացրել է հայցադիմումի պատասխան՝ վկայակոչելով հետևյալ առարկությունները:

2012 թվականի մայիսի 29-ի թիվ 173-ի3 և թիվ 173-ի4 գրություններով հայցվորը դիմել է տեղեկատվություն ստանալու համար:

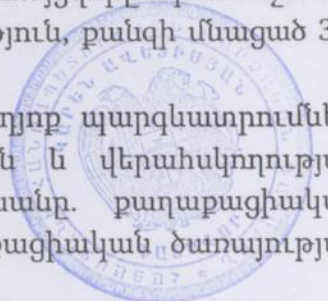
2012 թվականի հունիսի 15-ի թիվ 1.1/1.5/7975-12 գրությամբ ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի ղեկավարը հայցվորին հայտնել է, որ ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի քաղաքացիական ծառայողների պարզևատրումների համար նախատեսված գումարը 2011 թվականին կազմել է 92.334.100 ՀՀ դրամ: Որպես հավելյալ տեղեկատվություն հայցվորին հայտնվել էր նաև, որ ՀՀ 2011 թվականի պետական բյուջեով նախատեսվել է նաև ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակիցների խրախուսման նպատակային ֆոնդ (հիմք՝ <ՀՀ բյուջետային համակարգի մասին> ՀՀ օրենքի 18-րդ հոդվածի 2-րդ մաս)՝ 393500.00 հազ. ՀՀ դրամի չափով, ինչպես նաև հայտնվել է, որ 2011 թվականին գործակալության և տեսչության աշխատակիցները նվերներով չեն պարգևատրվել:

2012 թվականի հունիսի 23-ի թիվ 174-ի9 և թիվ 174-ի8 գրություններով հայցվորը կրկին ներկայացրել է տեղեկատվություն ստանալու վերաբերյալ դիմում՝ կրկին գործակալության և տեսչության պետերի անուններով՝ հայտնելով, որ ներկայացված պատասխանները թերի են:

2012 թվականի հուլիսի 3-ի թիվ 1.1/1.5/8876-12 գրությամբ ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի ղեկավարի անունից հայցվորին ներկայացվել է իրավական առումով հիմնավորված պատասխան:

Ըստ ներկայացված հայցի պահանջի ինչպես նաև հայցվորի 2012 թվականի հունիսի 23-ի թիվ 174-ի9 և թիվ 174-ի8 գրությունների պարզ է դառնում, որ հայցվորը պահանջում է ներկայացված 4 հարցերից միայն 2-րդի վերաբերյալ տեղեկատվություն, քանզի մնացած 3-ի վերաբերյալ պատասխանները ներկայացված էին սպառիչ:

Այսպես՝ այն հարցին, թե 2011 թվականին ստացել են արդյոք պարզևատրումներ, պարզևավճարներ, նվերներ լիցենզավորման գործակալության և վերահսկողության տեսչության աշխատակիցները՝ տրվել է հետևյալ պատասխանը. քաղաքացիական ծառայողների պարզևատրման հարցը կարգավորվում է <Քաղաքացիական ծառայության

մասին> ՀՀ օրենքով սահմանված կարգով, մասնավորապես՝ օրենքի 2-րդ հոդվածի 11-յ պարբերության համաձայն՝ պարզևատրումը միանվագ վճար է, որը տրվում քաղաքացիական ծառայողին՝ հիմք ընդունելով նրա տվյալ տարվա ծառայողակա գործունեության կամ հատուկ առաջադրանքների վերաբերյալ անմիջական ղեկավար եզրակացությանը կամ կատարողականի արդյունքները:

Նշվածից հետևում է, որ գործատուի կողմից աշխատողին տրամադրվո պարզևատրումները պարտադիր և պարբերաբար վճարվող գումար չէ, այլ կապված աշխատողի կողմից կատարված աշխատանքների որակից, ժամանակից և վճարվում անմիջական ղեկավարի եզրակացության կամ կատարողականի արդյունքների հիման վրա:

Նաև հայտնվել է, որ ՀՀ 2011 թվականի պետական բյուջեով նախատեսվել է նաև ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակիցների խրախուսման նպատակային ֆոնդ:

Այսինքն՝ ելնելով վերոգրյալից, լիցենզավորման գործակալության և վերահսկողության տեսչության աշխատակիցները և ոչ միայն վերջիններս, 2011 թվականին տվյալ տարվա ծառայողական գործունեության կամ հատուկ առաջադրանքների վերաբերյալ անմիջական ղեկավարի եզրակացության կամ կատարողականի արդյունքների հիման վրա ստացել են պարզևատրումներ:

Մյուս հարցին, թե որքան է կազմել աշխատակիցների ստացած դրամական պարզևատրողների ընդհանուր գումարը, ՀՀ ֆինանսների նախարարությունը պատասխանել է, որ ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի քաղաքացիական ծառայողների պարզևատրումների համար նախատեսված գումարը 2011 թվականին կազմել է 92.334.100 ՀՀ դրամ, իսկ ՀՀ 2011 թվականի պետական բյուջեով նախատեսված ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակիցների խրախուսման նպատակային ֆոնդը կազմել է 393.500 հազ. ՀՀ դրամ:

Հաջորդ հարցին, թե որքան է կազմել աշխատակիցների ստացած նվերներից յուրաքանչյուրի արժեքը և նվերների արժեքների ընդհանուր գումարը՝ պատասխանողը հայտնել է, որ 2011 թվականին գործակալության և տեսչության աշխատակիցները նվերներով չեն պարզևատրվել: Քանզի նվերներով պարզևատրում չի եղել, բնականաբար խոսք լինել չի կարող նվերների արժեքի և ընդհանուր գումարի վերաբերյալ:

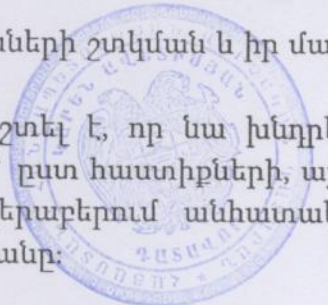
Ստացվում է, որ փաստացի հայցվորի համար թերի է մնացել 2-րդ հարցը, այն է՝ գործակալության և տեսչության աշխատակիցներից ովքեր են պարզևատրվել ըստ հաստիքացուցակների, ինչքան գումարով և հայցով պահանջը ներկայացված է վերջինիս վերաբերյալ:

Սահմանադրության 23-րդ հոդվածի համաձայն՝ յուրաքանչյուր ոք իրավունք ունի, որպեսզի հարգվի իր անձնական ու ընտանեկան կյանքը: Առանց անձի համաձայնության նրա վերաբերյալ չի կարելի հավաքել, պահպանել, օգտագործել կամ տարածել այլ տեղեկություններ, քան նախատեսված է օրենքով: Արգելվում է անձին վերաբերող տեղեկությունների օգտագործումն ու տարածումը, եթե դա հակասում է տեղեկությունների հավաքման նպատակներին կամ չի նախատեսված օրենքով:

Յուրաքանչյուր ոք ունի պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմիններում իրեն վերաբերող տեղեկություններին ծանոթանալու իրավունք:

Յուրաքանչյուր ոք ունի իր մասին ոչ հավաստի տեղեկությունների շտկման և իր մասին ապօրինի ձեռք բերված տեղեկությունների վերացման իրավունք:

Հայցվորը պարբերաբար իր գրություններով և հայցում շեշտել է, որ նա խնդրել է պարզևատրում ստացած աշխատակիցների մասին տեղեկություն՝ ըստ հաստիքների, այլ ոչ թե անվանական և նշում, որ խնդրվող տեղեկությանը չի վերաբերում անհատական քաղաքացիական ծառայողի անձնական կյանքի անձոնմեխելիությանը:

Սակայն մինչ այդ ՀՀ ֆինանսների նախարարությունը գրություններով հայտնել է, որ 1 տեսչության, և թե գործակալության աշխատակիցների թվաքանակը բավականին փոքր (օրինակ՝ 47 զբաղեցրած հաստիք) և այդ տեղեկատվությունն անկհայտորեն կդիտվի որպես անվանական, քանի որ նշված հաստիքներից մի քանիսը գլխավոր մասնագետներ են, մ քանիսը առաջատար, բաժնի պետեր, տեղակալներ, վարորդ, տեսչության պետ, գործավայ Այսինքն՝ ակնհայտ է, որ հայցվորի բերած պատճառաբանությունը, որ տեղեկատվությունը խնդրվում է հաստիքային միավորով, այլ ոչ թե անվանական՝ անհեթեթ է, քանի որ օրինակ իմանալով տեսչության պետի հաստիքի պարզևատրման չափը, ակնհայտ է, որ նս կտիրապետի անհատական տեղեկատվության, քանի որ տեսչությունը ունի ընդամենը մեկ պետ: Հետևաբար ակնհայտ է, որ փնտրվող և պահանջվող տեղեկատվության ստացման նպատակն է ձեռք բերել անհատական տվյալներ, որոնց անձեռնմխելիությունը պաշտպանվում է ինչպես ՀՀ Սահմանադրությամբ, այնպես էլ ՀՀ օրենքներով:

Բացի այդ, հարկ է նշել, որ աշխատակիցներին պարզևատրում է տրվում ոչ թե ըստ հաստիքային միավորի, այլ անհատական՝ ելնելով նրանց ծառայողական գործունեության կամ հատուկ առաջադրանքների, աշխատանքային պարտականությունների կատարման որակից, պատրաստվածությանից և այլ հատկանիշներից (օրինակ՝ հաստիքով առաջատար մասնագետը, ելնելով աշխատանքային պարտականությունների կատարումից, կարող է պարզևատրվել ավելի շատ գումարով, քան նույն վարչության բաժնի գլխավոր մասնագետը: Իրավական առումով ոչ մի արգելող նորմ, ինչպես նաև պարտադիր նորմ նախատեսված չէ, համաձայն որի աշխատակիցների պարզևատրումը պետք է իրականացվի ըստ հաստիքների, այլ ոչ թե անհատական):

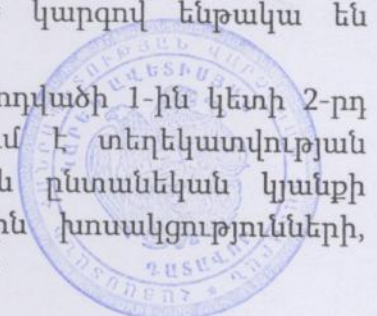
Սույնով ևս հաստատվում է, որ հայցվորի նպատակն է եղել ստանալ անհատական տեղեկատվություն:

<Տեղեկատվության ազատության մասին> ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝ տեղեկատվության ազատությունը կարող է սահմանափակվել ՀՀ Սահմանադրությամբ և օրենքով նախատեսված դեպքերում:

Այսպես՝ ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 134-րդ հոդվածի համաձայն՝ աշխատողի անձնական տվյալները փոխանցելիս գործատուն պարտավոր է աշխատողի անձնական տվյալները չհայտնել երրորդ անձանց՝ առանց աշխատողի գրավոր համաձայնության, բացառությամբ այն դեպքերի, երբ դա անհրաժեշտ է աշխատողի կյանքին և առողջությանը սպառնացող վտանգը կանխելու համար, ինչպես նաև օրենքով նախատեսված այլ դեպքերում, աշխատողի անձնական տվյալները ստացող անձանց նախազգուշացնել և պահանջել հավաստում, որ այդ տվյալները կարող են օգտագործվել միայն այն նպատակներով, որոնց համար աշխատողները տեղեկացված են, աշխատողների անձնական տվյալներին ծանոթանալու իրավունք վերապահել միայն հատուկ լիազորություններ ունեցող անձանց, ընդ որում այդ անձինք կարող են ստանալ աշխատողի միայն անձնական այն տվյալները, որոնք անհրաժեշտ են որոշակի գործառույթ իրականացնելու համար:

Նույն օրենսգրքի 136-րդ հոդվածի համաձայն՝ աշխատողի անձնական տվյալների մշակման և պաշտպանման՝ սույն օրենսգրքով, այլ օրենքներով և իրավական ակտերով սահմանված կարգը խախտող անձինք օրենքով սահմանված կարգով ենթակա են պատասխանատվության:

<Տեղեկատվության ազատության մասին> ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին կետի 2-րդ ենթակետի համաձայն՝ տեղեկատվության տնօրինողը մերժում է տեղեկատվության տրամադրումը, եթե դա խախտում է մարդու անձնական և ընտանեկան կյանքի գաղտնիությանը, այդ թվում՝ նամակագրության, հեռախոսային խոսակցությունների, փոստային, հեռագրական և և այլ հաղորդումների գաղտնիությունը:

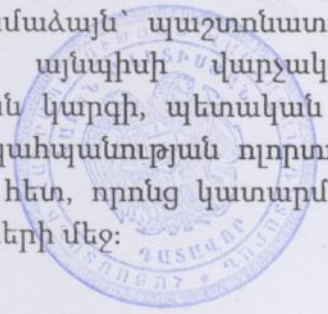

Հաշվի առնելով վերոգրյալ պատասխանողը հայտնել է, որ գրությամբ պահանջվի տեղեկատվությունը տրամադրելու համար անհրաժեշտ է պագնատրում ստացա յուրաքանչյուր քաղաքացիական ծառայողի /աշխատողի/ գրավոր համաձայնություն: այլապես օրենսգրքով, ալ օրենքներով և իրավական ակտերով սահմանված կարգը խախտո անձինք օրենքով սահմանված կարգով կենթակվեն պատասխանատվության:

Ինչ վերաբերում է հայցվորի կողմից վկայակոչված ՀՀ քաղաքացիական ծառայության խորհրդի գրությանը, ապա ՀՀ ֆինանսների նախարարությունը հայտնել է, որ ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 7-րդ հոդվածի 7-րդ մասի համաձայն՝ քաղաքական, հայեցողական կամ քաղաքացիական պաշտոն զբաղեցնող անձանց, ինչպես նաև քաղաքացիական, օրենքով սահմանված այլ պետական /հատուկ/ ծառայությունների և տեղական ինքնակառավարման մարմինների ծառայողների, ինչպես նաև ՀՀ կենտրոնական բանկի աշխատողների աշխատանքային /ծառայողական/ հարաբերությունները կարգավորվում են ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքով, եթե համապատասխան օրենքներով այլ բան նախատեսված չէ:

<Քաղաքացիական ծառայության մասին> ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ քաղաքացիական ծառայողների աշխատանքային հարաբերությունները կարգավորվում են ՀՀ աշխատանքային օրենսդրությամբ, եթե քաղաքացիական ծառայության մասին օրենսդրությամբ այդ հարաբերությունները կարգավորող առանձնահատկություններ սահմանված չեն: Այսինքն՝ տվյալ դեպքում, հաշվի առնելով, որ ներկայացված հարցմամբ պահանջվող ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի լիցենզավորման գործակալության և ֆինանսական վերահսկողության տեսչության աշխատակիցների կողմից ստացված դրամական պարգևատրումների գումարի չափի վերաբերյալ տեղեկատվությունը, ինչպես նաև այն հանգամանքը, որ նման տեղեկատվության տրամադրման սահմանափակման կամ թույլատրման վերաբերյալ դրույթ սահմանված չէ քաղաքացիական ծառայության մասին օրենսդրությամբ, անհրաժեշտ է ղեկավարվել ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքով: Հետևաբար, ՀՀ քաղաքացիական ծառայության խորհուրդն իր գրությամբ հայցվորին հայտնել է, որ <Քաղաքացիական ծառայության մասին> ՀՀ օրենքով քաղաքացիական ծառայողների պարգևատրումների բնույթի, չափի, արժեքի վերաբերյալ տեղեկատվության տրամադրման սահմանափակումներ նախատեսված չեն, սակայն ՀՀ քաղաքացիական ծառայության խորհուրդն իր գրությամբ չի մանրամասնել, որ <Քաղաքացիական ծառայության մասին> ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ քաղաքացիական ծառայողների աշխատանքային հարաբերությունները կարգավորվում են ՀՀ աշխատանքային օրենսդրությամբ, եթե քաղաքացիական ծառայության մասին օրենսդրությամբ այդ հարաբերությունները կարգավորող առանձնահատկություններ սահմանված չեն, քանի որ իր հարցմամբ հայցվորը ընդամենը ՀՀ քաղաքացիական ծառայության խորհուրդին հարցրել է, թե արդյոք քաղաքացիական ծառայողների պարգևատրումների բնույթի, չափի, արժեքի վերաբերյալ տեղեկատվության տրամադրման սահմանափակումներ կան, թե ոչ:

Ինչ վերաբերում է հայցի 2-րդ պահանջին, ապա հարկ է նշել, որ ՀՀ վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ օրենսգրքի 14-րդ հոդվածի համաձայն՝ պաշտոնատար անձինք ենթակա են վարչական պատասխանատվության այնպիսի վարչական իրավախախտումների համար, որոնք կապված են կառավարման կարգի, պետական ու հասարակական կարգի, բնության, բնակչության առողջության պահպանության ոլորտում սահմանված կանոնները և մյուս այն կանոնները չպահպանելու հետ, որոնց կատարման ապահովումը մտնում է նրանց պաշտոնական պարտականությունների մեջ:

Թե՛ գործակալությունը, թե՛ տեսչությունը հանդիսանում են ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի առանձնացված ստորաբաժանումներ, որոնք առանձի հաշվապահական հաշվառման վարման լիազորություններ չունեն և որոնց գործառնությունները իրավասության շրջանակները սահմանվում են համապատասխան կանոնադրությամբ: Վերջինիս համաձայն՝ գործակալության և տեսչության պետերին ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակիցների պարզևատրումների վերաբերյալ տեղեկատվության տրամադրման իրավասություն վերապահված չէ: Ավելին <Գանձապետական համակարգի մասին> ՀՀ օրենքի համաձայն՝ Նախարարության աշխատակազմի առանձնացված ստորաբաժանումները իրենց ֆինանսական և հաշվապահական ծառայությունները իրականացվում են Նախարարության աշխատակազմի կողմից՝ միասնական կարգով:

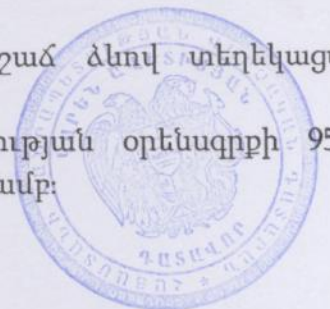
Բացի այդ, 2008 թվականի հոկտեմբերի 17-ի <Հայաստանի Հանրապետության ֆինանսների նախարարությունից ելք լինող գրությունները ստորագրելու իրավասություններ վերապահելու մասին> ՀՀ ֆինանսների նախարարի թիվ 849-Ա հրամանով սահմանվել է, թե Նախարարությունից ելք լինող գրությունները որ պաշտոնատար անձանց կողմից պետք է ստորագրված լինեն: Նշված հրամանով ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի առանձնացված ստորաբաժանման ղեկավարներին իրավասություն վերապահված չէ ստորագրել Նախարարությունից ելք լինող գրությունները: Նշված հրամանի 1-ին կետի 5-րդ ենթակետի համաձայն՝ <ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմ> պետական կառավարչական հիմնարկի գործունեությանը վերաբերող գրությունները, այն ստորաբաժանումների կողմից կազմված գրությունները, որոնց աշխատանքների համակարգման լիազորությունները վերապահված են ՀՀ ֆինանսների նախարարին կամ Նախարարության աշխատակազմի ղեկավարին, ինչպես նաև այն գրությունները, որոնց ստորագրելու լիազորությունները չեն վերապահվում նշված կետի 1-ից 4-րդ ենթակետերում նշված պաշտոնատար անձանց, ստորագրվում են Նախարարության աշխատակազմի ղեկավարի կողմից:

Ի լրումն հայցադիմումի պատասխանի՝ ՀՀ ֆինանսների նախարարությունը հայտնել է, որ ներկայացված փաստաբանական ծառայությունների մատուցման համար ծախսերի գումարը 254.000 ՀՀ դրամի չափով, համաչափ չէ ներկայացված հայցին: Այսինքն՝ ներկայացուցչի կողմից ներկայացվել են ոչ ողջամիտ փաստաբանական ծախսեր, քանի որ պատասխանողի համոզմամբ իրավաբանական պաշտպանություն իրականացնելու դիմաց ներկայացված ծախսերն ակնհայտ ուռձացված են և ողջամիտ չեն՝ հաշվի առնելով գործի բարդության մակարդակը, ծախսված և ծախսվելիք ռեսուրսները, կատարած աշխատանքը, դատավարական գործընթացի հարատևությանը և այլն:

Պատասխանող կողմը հայտնել է նաև, որ սույն գործով նախնական դատական նիստից հետո համապատասխան աշխատողների հետ իրականացվել է քննարկում, որի արդյունքում աշխատողները չեն տվել իրենց վերաբերյալ տեղեկությունները տրամադրելու գրավոր համաձայնություն:

Դատական նիստի ժամանակի և վայրի մասին պատշաճ ձևով տեղեկացված պատասխանողները նիստին չներկայացան:

Դատարանը, ղեկավարվելով ՀՀ վարչական դատավարության օրենսգրքի 95-րդ հոդվածով, որոշեց գործը քննել պատասխանողների բացակայությամբ:

4. Գ ործի լուծման համար էական նշանակություն ունեցող փաստերը, դատարանի իրավական վերլուծությունները և եզրահանգումները:

Լսելով հայցվորի ներկայացուցչի բացատրությունները, հետազոտելով և գնահատելով ներկայացված ապացույցները՝ դատարանը եզրակացրեց, որ հայցը ենթակա է մերժման ամբողջությամբ, հետևյալ պատճառաբանությամբ:

Գործի քննությամբ պարզվեց, որ հայցվորը ՀՀ ֆինանսների նախարարության լիցենզավորման գործակալության պետին հասցեագրված 2012 թվականի մայիսի 29-ի թիվ 173-ի3 դիմումով խնդրել է տրամադրել հետևյալ տեղեկատվությունը. <1. Ստացել են արդյոք պարզատրումներ (պարզավճարներ, նվերներ) Լիցենզավորման գործակալության աշխատակիցները 2011 թ.-ին:

2. Եթե այո, ապա ովքե՞ր են պարզատրվել (ըստ հաստիքների) և ինչքա՞ն գումարով (ի՞նչ նվերով):

3. Որքա՞ն է կազմել Լիցենզավորման գործակալության աշխատակիցների ստացած դրամական պարզատրումների ընդհանուր գումարը:

4. Որքա՞ն է կազմել Լիցենզավորման գործակալության աշխատակիցների ստացած նվերներից յուրաքանչյուրի արժեքը և նվերների արժեքների ընդհանուր գումարը: >

ՀՀ ֆինանսների նախարարության ֆինանսական վերահսկողության տեսչության պետին հասցեագրված 2012 թվականի մայիսի 29-ի թիվ 173-ի4 դիմումով կազմակերպությունը խնդրել է տրամադրել հետևյալ տեղեկատվությունը. <1. Ստացել են արդյոք պարզատրումներ (պարզավճարներ, նվերներ) Ֆինանսական վերահսկողության տեսչության աշխատակիցները 2011 թ.-ին:

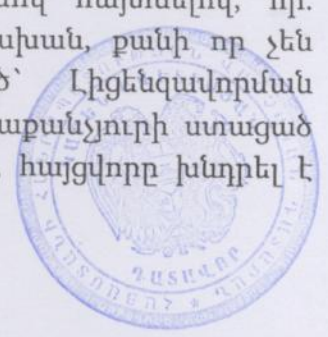
2. Եթե այո, ապա ովքե՞ր են պարզատրվել (ըստ հաստիքների) և ինչքա՞ն գումարով (ի՞նչ նվերով):

3. Որքա՞ն է կազմել Ֆինանսական վերահսկողության տեսչության աշխատակիցների ստացած դրամական պարզատրումների ընդհանուր գումարը:

4. Որքա՞ն է կազմել Ֆինանսական վերահսկողության տեսչության աշխատակիցների ստացած նվերներից յուրաքանչյուրի արժեքը և նվերների արժեքների ընդհանուր գումարը: >

Ի պատասխան հիշյալ դիմումների՝ ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի ղեկավարի 2012 թվականի հունիսի 15-ի թիվ 1.1/1.5/7975-12 գրությամբ հայտնվել է, որ. <ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի բոլոր քաղաքացիական ծառայողներին, այդ թվում՝ լիցենզավորման գործակալության և ֆինանսական վերահսկողության տեսչության ախշատակիցներին պարզավճարները տրամադրվում են <Քաղաքացիական ծառայողների վարձատրության մասին> ՀՀ օրենքի 13-րդ հոդվածի համաձայն, որով սահմանվում են քաղաքացիական ծառայողների պարզատրման աղբյուրները, չափերը և կարգը: ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի քաղաքացիական ծառայողների պարզատրումների համար նախատեսված գումարը 2011 թվականին կազմել է 92,334.1 հազ. դրամ: (...) Տեղեկացնում ենք Ձեզ, որ 2011 թվականին գործակալության և տեսչության աշխատակիցները նվերներով չեն պարզատրվել: >

ՀՀ ֆինանսների նախարարության լիցենզավորման գործակալության պետին հասցեագրված 2012 թվականի հունիսի 23-ի թիվ 174-ի8 դիմումով հայտնելով, որ. <...Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոնը ստացել է թերի պատասխան, քանի որ չեն տրամադրվել Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոնի խնդրած՝ Լիցենզավորման գործակալության՝ պարզատրում ստացած աշխատակիցների և յուրաքանչյուրի ստացած դրամական պարզատրումների չափի մասին տեղեկությունները ...>, հայցվորը խնդրել է տրամադրել բաց թողնված տեղեկությունը:

ՀՀ ֆինանսների նախարարության ֆինանսական վերահսկողության տեսչության պետին հասցեագրված 2012 թվականի հունիսի 23-ի թիվ 174-ի9 դիմումով հայտնելով, որ, <...Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոնը ստացել է թերի պատասխան, քանի որ չեն տրամադրվել Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոնի խնդրած՝ Ֆինանսական վերահսկողության տեսչության՝ պարզատրում ստացած աշխատակիցների և յուրաքանչյուրի ստացած դրամական պարզատրումների չափի մասին տեղեկությունները ...>, հայցվորը խնդրել է տրամադրել բաց թողնված տեղեկությունը:

Ի պատասխան վերը նշված դիմումների՝ ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի ղեկավարի 2012 թվականի հուլիսի 03-ի թիվ 1.1/1.5/8876-12 գրությամբ հայտնվել է, որ, <... ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 7-րդ հոդվածի 7-րդ մասի համաձայն՝ քաղաքական, հայեցողական կամ քաղաքացիական պաշտոն զբաղեցնող անձանց, ինչպես նաև քաղաքացիական, օրենքով սահմանված այլ պետական (հատուկ) ծառայությունների և տեղական ինքնակառավարման մարմինների ծառայողների, ինչպես նաև ՀՀ կենտրոնական բանկի աշխատողների աշխատանքային (ծառայողական) հարաբերությունները կարգավորվում են ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքով, եթե համապատասխան օրենքներով այլ բան նախատեսված չէ: <Քաղաքացիական ծառայության մասին> ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ քաղաքացիական ծառայողների աշխատանքային հարաբերությունները կարգավորվում են ՀՀ աշխատանքային օրենսդրությամբ, եթե քաղաքացիական ծառայության մասին օրենսդրությամբ այդ հարաբերությունները կարգավորող առանձնահատկություններ սահմանված չեն:

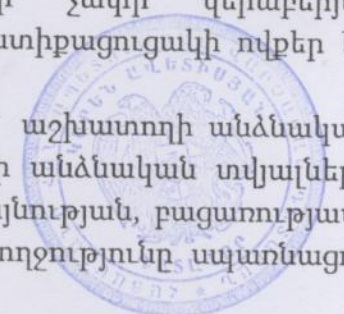
Այսինքն՝ տվյալ դեպքում, հաշվի առնելով Ձեր կողմից ներկայացված հարցմամբ պահանջվող՝ ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի լիցենզավորման գործակալության և ֆինանսական վերահսկողության տեսչության աշխատակիցների կողմից ստացված դրամական պարզատրումների գումարի չափի վերաբերյալ տեղեկատվությունը, ինչպես նաև այն հանգամանքը, որ նման տեղեկատվության տրամադրման սահմանափակման կամ թույլատրման վերաբերյալ դրույթ սահմանված չէ քաղաքացիական ծառայության մասին օրենսդրությամբ, անհրաժեշտ է ղեկավարվել ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքով:

Մինևույն ժամանակ, <Քաղաքացիական ծառայության մասին> ՀՀ օրենքի 2-րդ հոդվածի 11-րդ պարբերության համաձայն՝ պարզատրումը միանվագ վճար է, որը տրվում է քաղաքացիական ծառայողին՝ հիմք ընդունելով նրա՝ տվյալ տարվա ծառայողական գործունեության կամ հատուկ առաջադրանքների վերաբերյալ անմիջական ղեկավարի եզրակացությունը կամ կատարողականի արդյունքները:

Նշվածից հետևում է, որ գործատուի կողմից աշխատողին տրամադրվող պարզատրումները պարտադիր և պարբերաբար վճարվող գումար չէ, այլև կապված է աշխատողի կողմից կատարված ախատանքների որակից, ժամանակից և վճարվում է անմիջական ղեկավարի եզրակացության կամ կատարողականի արդյունքների հիման վրա:

Բացի այդ, պահանջվող տեղեկատվությունը անմիջական կապ ունի աշխատողի անձնական տվյալների հետ, քանի որ հարցմամբ պահանջվում է տրամադրել յուրքանայուր աշխատողի կողմից ստացված պարզավճարի գումարի չափի վերաբերյալ տեղեկատվություն, ինչպես նաև տեղեկատվություն, թե ըստ հաստիքացուցակի ուժեր են պարզատրվել:

ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 134-րդ հոդվածի համաձայն՝ աշխատողի անձնական տվյալները փոխանցելիս գործատուն պարտավոր է՝ աշխատողի անձնական տվյալները չհայտնել երրորդ անձանց՝ առանց աշխատողի գրավոր համաձայնության, բացառությամբ այն դեպքերի, երբ դա անհրաժեշտ է աշխատողի կյանքին և առողջությունը սպառնացող

վտանգը կանխելու համար, ինչպես նաև օրենքով նախատեսված այլ դեպքերում, աշխատողի անձնական տվյալներն ստացող անձան նախազգուշացնել և պահանջել հավաստում, որ այդ տվյալները կարող են օգտագործվել միայն այն նպատակներով, որոնց համար աշխատողները տեղեկացված են, աշխատողների անձնական տվյալներին ծանոթանալու իրավունք վերապահել միայն հատուկ լիազորություններ ունեցող անձանց, ընդ որում՝ այդ անձինք կարող են ստանալ աշխատողի միայն անձնական այն տվյալները, որոնք անհրաժեշտ են որոշակի գործառույթ իրականացնելու համար:

(...) Հաշվի առնելով վերոգրյալը՝ հայտնում ենք, որ գրությամբ պահանջվող տեղեկատվությունը տրամադրելու համար անհրաժեշտ է պարզևատրում ստացած յուրաքանչյուր քաղաքացիական ծառայողի (աշխատողի) գրավոր համաձայնությունը:

Նշենք նաև, որ նույնիսկ եթե տեղեկատվությունը Ձեզ տրամադրվի ըստ հաստիքների, այսինքն ոչ անվանական, ապա ահշվի առնելով տեսչության և գործակալության աշխատակիցների փոքրաքանակ թիվը, այդ տեղեկատվությունը կդիտարկվի որպես անվանական:

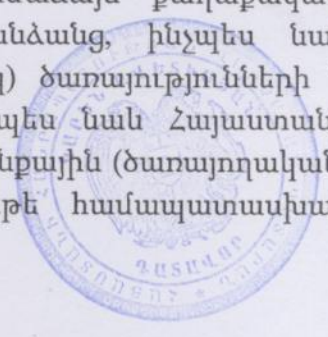
Մինևույն ժամանակ համաձայն «Տեղեկատվության ազատության մասին» ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին կետի 2-րդ ենթակետի՝ տեղեկատվությանը տնօրինողը մերժում է տեղեկատվության տրամադրումը, եթե դա խախտում է մարդու անձնական և ընտանեկան կյանքի գաղտնիությունը, այդ թվում՝ նամակագրության, հեռախոսային խոսակցությունների, փոստային, հեռագրական և այլ հաղորդումների գաղտնիությունը (...):>:

Վերը նշվածից բխում է, որ Կազմակերպության պահանջած տեղեկատվությունն առ այն, թե որքան է կազմել լիցենզավորման գործակալության և ֆինանսական վերահսկողության տեսչության աշխատակիցների կողմից 2011 թվականին ստացած պարզևավճարների գումարը, չի տրամադրվել, ըստ էության, այն հիմնավորմամբ, որ դրանք *անձնական տվյալներ են*: Ընդ որում՝ թիվ 1.1/1.5/8876-12 գրությամբ հայտնվել է, որ դրանք կարող են տրամադրվել բացառապես աշխատողների գրավոր համաձայնության դեպքում, իսկ դատարան ներկայացված լրացուցիչ դիրքորոշումամբ պատասխանողը հայտնել է, որ համապատասխան աշխատողներն իրենց անձնական տվյալները հրապարակելու գրավոր համաձայնություն չեն տվել:

Փաստացի Կազմակերպությունը պահանջել է տրամադրել տեղեկատվություն ՀՀ ֆինանսների նախարարության համապատասխան քաղաքացիական ծառայողների պարզևատրումների մասին տեղեկատվություն, իսկ պարզևատրումների հետ կապված հարաբերությունները բնույթով աշխատանքային իրավահարաբերություններ են:

Այսպես՝ «Քաղաքացիական ծառայության մասին» ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ քաղաքացիական ծառայողների աշխատանքային հարաբերությունները կարգավորվում են Հայաստանի Հանրապետության աշխատանքային օրենսդրությամբ, եթե քաղաքացիական ծառայության մասին օրենսդրությամբ այդ հարաբերությունները կարգավորող առանձնահատկություններ սահմանված չեն:

ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 7-րդ հոդվածի 7-րդ մասի համաձայն՝ քաղաքական, հայեցողական կամ քաղաքացիական պաշտոն զբաղեցնող անձանց, ինչպես նաև քաղաքացիական, օրենքով սահմանված այլ պետական (հատուկ) ծառայությունների և տեղական ինքնակառավարման մարմինների ծառայողների, ինչպես նաև Հայաստանի Հանրապետության կենտրոնական բանկի աշխատողների աշխատանքային (ծառայողական) հարաբերությունները կարգավորվում են սույն օրենսգրքով, եթե համապատասխան օրենքներով այլ բան նախատեսված չէ:

ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 178-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ աշխատավարձը օրենքով, իրավական այլ ակտերով սահմանված կամ աշխատանքային պայմանագրով նախատեսված աշխատանքները կատարելու դիմաց աշխատողին վճարվող հատուցումն է: Նույն հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝ աշխատավարձը ներառում է հիմնական աշխատավարձը և գործատուի կողմից աշխատողին իր կատարած աշխատանքի դիմաց տրված լրացուցիչ վարձատրությունը:

ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 219-րդ հոդվածի 1-ին մասի 2-րդ կետի համաձայն՝ աշխատանքային պարտականությունները բարեխիղճ կատարելու համար գործատուն կարող է խրախուսել աշխատողներին: Աշխատողի նկատմամբ կարող են կիրառվել խրախուսանքի հետևյալ տեսակները՝ *միանվագ դրամական պարգևատրում*:

ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 195-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ (...) Միջին աշխատավարձի հաշվարկման համար հաշվի են առնվում աշխատանքի վարձատրության բոլոր տեսակները (հիմնական աշխատավարձ, լրացուցիչ աշխատավարձ՝ հավելումներ, հավելավճարներ, լրավճարներ, *պարգևատրումներ* և այլն), որոնք կիրառվում են տվյալ կազմակերպությունում՝ անկախ վճարման աղբյուրից:

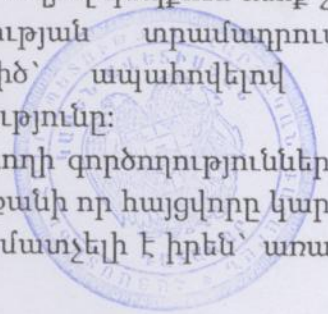
Նշված նորմերի համակարգային վերլուծության հիման վրա պետք է եզրակացնել, որ դրամական պարգևատրումը (պարգևավճարը) աշխատավարձի կազմում ընդգրկվող լրացուցիչ վարձատրություն է, այսինքն՝ աշխատավարձին հավասարեցված վճարում է և ըստ այդմ՝ ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի հիմքով համարվում է անձնական տվյալ (հոդված 131): Իսկ ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 134-րդ հոդվածի 1-ին մասի հիմքով գործատուն (տվյալ դեպքում՝ ՀՀ ֆինանսների նախարարությունը) պարտավոր է աշխատողի անձնական տվյալները չհայտնել երրորդ անձանց՝ առանց աշխատողի գրավոր համաձայնության, որոշակի՝ սույն դեպքին չվերաբերող բացառություններով (երբ դա անհրաժեշտ է աշխատողի կյանքին և առողջությանը սպառնացող վտանգը կանխելու համար, ինչպես նաև օրենքով նախատեսված այլ դեպքերում):

Միաժամանակ, <Տեղեկատվության ազատության մասին> 6-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ յուրաքանչյուր անձ իրավունք ունի ծանոթանալու իր փնտրած տեղեկությանը և (կամ) դա ստանալու նպատակով օրենքով սահմանված կարգով հարցմամբ դիմելու տեղեկատվություն տնօրինողին և ստանալու այդ տեղեկությունը: Նույն հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝ *տեղեկատվության ազատությունը կարող է սահմանափակվել Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությամբ և օրենքով նախատեսված դեպքերում*:

<Տեղեկատվության ազատության մասին> ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասի 2-րդ կետի համաձայն՝ տեղեկատվություն տնօրինողը (...) մերժում է տեղեկության տրամադրումը, եթե դա խախտում է մարդու *անձնական* և ընտանեկան կյանքի գաղտնիությունը, այդ թվում՝ նամակագրության, հեռախոսային խոսակցությունների, փոստային, հեռագրական և այլ հաղորդումների գաղտնիությունը:

Ամբողջ վերը նշվածի հիման վրա պետք է եզրակացնել, որ Կազմակերպության կողմից պահանջված տեղեկատվությունը՝ որպես անձնական տվյալ, կարող էր տրամադրվել գործատուի կողմից բացառապես այն աշխատողների գրավոր համաձայնությամբ, որոնց անձնական տվյալները փնտրվել են, որպիսի համաձայնություններ տվյալ դեպքում ձեռք չեն բերվել: Հետևաբար՝ մերժելով պահանջվող տեղեկատվության տրամադրումը, պատասխանող կողմը դրսևորել է իրավաչափ վարքագիծ՝ *ապահովելով իր աշխատակիցների անձնական տվյալները պահպանելու իր լիազորությունը*:

Նման պայմաններում դատարանը գտնում է, որ պատասխանողի գործողություններով հայցվորի՝ տեղեկատվություն ստանալու իրավունքը չի խախտվել, քանի որ հայցվորը կարող է պահանջել և ստանալ այնպիսի տեղեկատվություն, որն օրենքով մատչելի է իրեն՝ առանց

որևէ սահմանափակման: Մինչդեռ, սույն դեպքում անձնական տվյալների տրամադրումը սահմանափակված է ՀՀ օրենսդրությամբ:

Ըստ այդմ՝ իրավունքի խախտումը ճանաչելու և պահանջվող տեղեկատվությունը տրամադրելուն պարտավերցնելու մասով հայցն անհիմն է և մերժման ենթակա:

Միաժամանակ դատարանն ընդգծում է, որ հայցվորի կողմից վկայակոչված վարչական գործով ՀՀ վարչական վերաքննիչ դատարանի որոշմամբ արտահայտված դիրքորոշումը վերաբերում է այլ իրավահարաբերությունների (անհատական, այլ ոչ թե անձնական տվյալների հետ առնչվող): Հետևաբար տարբեր են նշված և սույն գործերով ինչպես փաստական հանգամանքները, այնպես էլ՝ հարցը կարգավորող իրավանքները:

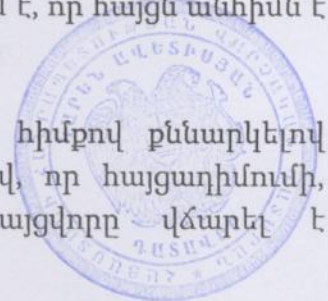
Ինչ վերաբերում է հայցվոր կողմի փաստարկին, որ դիմումով պահանջվել է տեղեկատվություն պարզևավճարների վերաբերյալ ըստ հաստիքների, այլ ոչ թե անվանական, հետևաբար ըստ հայցվորի՝ պատասխանողը կարող էր առանց սահմանափակման տրամադրել պահանջվող տեղեկատվությունը, ապա այն հիմնավոր չէ, քանի որ պարզևավճարները տրամադրվում են ոչ թե ըստ հաստիքների, այլև ըստ յուրաքանչյուր աշխատողի՝ նրա կողմից կատարված աշխատանքների հաշվառմամբ, ինչը նշանակում է, որ միևնույն հաստիքի պաշտոնը զբաղեցնող տարբեր աշխատողներ կարող են ստանալ տարբեր պարզևավճարներ: Բացի այդ, պատասխանողի կողմից դատարան ներկայացված ՀՀ ֆինանսների նախարարության համապատասխան ստորաբաժանումների աշխատանքային հաստիքացուցակի ուսումնասիրության հիման վրա պարզվեց, որ որոշակի պաշտոններ ամրագրված են ընդամենը մեկ հաստիքով, հետևաբար պարզևավճարի մասին տեղեկատվությունն ուղղակի նշանակում է այդ հաստիքը զբաղեցնող աշխատողի անձնական տվյալի բացահայտում:

Անդրադառնալով պաշտոնատար անձանց վարչական պատասխանատվության ենթարկելու մասին հայցվորի պահանջին՝ դատարանը գտնում է, որ այն նույնպես ենթակա է մերժման սույն դատական ակտում պատասխանողի կողմից դրսևորված վարքագծի իրավաչլինելու հաշվառմամբ:

Միաժամանակ նշված պահանջը մերժելու կապակցությամբ դատարանի եզրահանգումը հիմնված է նաև ՀՀ վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ օրենսգրքի 189.7-րդ հոդվածով սահմանված կանոնակարգման վրա, որի համաձայն՝ օրենքով նախատեսված տեղեկությունը պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմինների, պետական հիմնարկների, բյուջեներից ֆինանսավորվող կազմակերպությունների, ինչպես նաև հանրային նշանակության կազմակերպությունների պաշտոնատար անձանց կողմից ապօրինաբար չտրամադրելն առաջացնում է տուգանքի նշանակում՝ սահմանված նվազագույն աշխատավարձի տասնապատիկից մինչև հիսնապատիկի չափով: Իսկ սույն դեպքում համապատասխան պաշտոնատար անձինք չեն տրամադրել այնպիսի տեղեկություն, որի տրամադրումը սահմանափակված է օրենքով, հետևաբար նրանց գործողությունը չի կարող որակվել նշված նորմի դիսպոզիցիային համապատասխանող:

Այսպիսով՝ ամբողջ վերը նշվածի հիման վրա դատարանը գտնում է, որ հայցն անհիմն է և մերժման ենթակա ամբողջությամբ:

ՀՀ վարչական դատավարության օրենսգրքի 59-րդ հոդվածի հիմքով քննարկելով դատական ծախսերի փոխհատուցման հարցը և նկատի ունենալով, որ հայցադիմումի, ինչպես նաև ներկայացուցչություն իրականցնելու համար հայցվորը վճարել է

համապատասխանաբար պետական տուրք և ծառայության վճար, իսկ հայքը մերժվում ամբողջությամբ՝ դատարանը գտնում է, որ դատական ծախսերի հարցը պետք է համարել լուծված:

Վերոգրյալի հիման վրա և ղեկավարվելով ՀՀ վարչական դատավարության օրենսգրքի 59-րդ, 112-115-րդ հոդվածներով, ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 130-132-րդ հոդվածներով, ՀՀ դատական օրենսգրքի 35-րդ հոդվածի 2-րդ կետով, դատարանը

Վ Ճ Ռ Ե Ց

<Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն> հասարակական կազմակերպության հայցն ընդդեմ ՀՀ ֆինանսների նախարարության, ՀՀ ֆինանսների նախարարության աշխատակազմի ղեկավար Արմեն Շահնազարյանի, ՀՀ ֆինանսների նախարարության լիցենզավորման գործակալության պետ Կարեն Թամազյանի, ՀՀ ֆինանսների նախարարության ֆինանսական վերահսկողության տեսչության պետ Սոնա Ղարիբյանի՝ իրավունքի խախտման փաստը ճանաչելու, տեղեկատվություն տրամադրելուն պարտավորեցնելու և վարչական պատասխանատվության ենթարկելու պահանջների մասին, մերժել ամբողջությամբ:

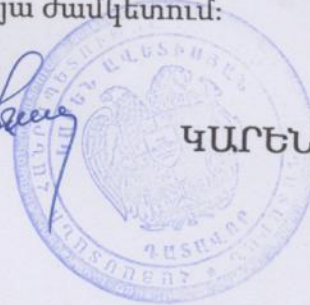
Դատական ծախսերի հարցը համարել լուծված:

Սույն վճիռն օրինական ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից մեկ ամիս հետո:

Վճիռը կամովին չկատարելու դեպքում այն կկատարվի դատական ակտերի հարկադիր կատարման ծառայության միջոցով՝ պարտապանի հաշվին:

Վճիռը կարող է բողոքարկվել վերաքննության կարգով՝ ՀՀ վարչական վերաքննիչ դատարան՝ հրապարակման պահից մեկամսյա ժամկետում:

ԴԱՏԱՎՈՐ

ԿԱՐԵՆ ԱՎԵՏԻՍՅԱՆ